

Bespreking: Guus van der Veer

Jip Keijzer: 'Dagboek van Jip Keijzer. Kanker is een cadeau?' Uitgeverij Eburon, Delft, 2012, ISBN 9789059726352 (Botkanker/ED/1) Gratis te downloaden via <http://www.eburon.nl/jip>

Soort boek/ziekte/stijl:

Dit kleine boekje (52 bladzijden) is samengesteld uit dagboek aantekeningen en e-mails van Jip Keijzer. Hij is 25 wanneer er bij hem botkanker wordt geconstateerd. In het boek volgen we zijn lotgevallen, en leren we hem kennen als een energieke jonge man die moeilijke vragen niet uit de weg gaat.

Over de schrijver:

Jip Keijzer (1983-2012) studeerde sociale pedagogie. Hij nam het initiatief voor een digitale 'hangplek' voor jonge kankerpatiënten: zie <http://www.jongerenenkanker.nl/symposium-reshape-4-aya-sjk-was-erbij/>

Korte beschrijving:

In dit openhartige boek beschrijft Jip wat hem overkomt, de behandelingen die hij doormaakt, en hoe hij op dit alles reageert. Hij schrijft over zijn lichamelijke klachten, zijn zorgen en zijn angsten, maar blijft ook bezig met plannen maken voor de toekomst.

Citaten:

Blz 3: "Twee dagen later, het is maandag 23 juni. Ik moet 's middags op kantoor zijn in Rotterdam, maar ga eerst even langs de huisarts voor mijn blauwgekneusde pols. 'Ga maar even langs het ziekenhuis in Ede om een foto te laten maken, het ziet er een beetje gek uit', zegt de arts. (..) Nadat de foto's zijn gemaakt zit ik diezelfde middag weer bij hem. Hij is het die me de uitslag vertelt. Hij kijkt zorgelijk en probeert mijn gezicht te lezen. Ik luister scherp, maar raak tot mijn eigen verbazing niet geëmotioneerd. (..) Ik loop de praktijk uit, de tranen stromen over mijn gezicht. Ik vergeet helemaal dat ik met de fiets gekomen ben en loop naar huis. Er schiet van alles door mijn hoofd: Ga ik dood? Hoe moet ik dit aan mijn ouders en omgeving vertellen? Zullen ze anders tegen me aankijken, misschien wel bang voor me zijn? Willen vrouwen nog met me daten? En m'n werk!"

Blz 13: "Volgende week woensdag 24 september wordt mijn hand geamputeerd en daarna zal de wond twee weken nodig hebben om te herstellen. Voor mij komt dit net zo hard aan als toen ik drie maanden geleden. Hoorde dat ik botkanker had. Het betekent ook dat ik er dus net zo makkelijk mijn weg in kan vinden als toen. Hoe meer ik erover praat, hoe meer ik het accepteer."

Blz 15: "En nu, nu ik hier in het ziekenhuis lig met een hand en een stompje, voel ik mij treurig bij de gedachte dat ik een vrouw bij de salsa niet meer van mijn linkerhand naar mijn rechterhand kan slingeren. Het idee dat dansen voor publiek het voor mij niet meer zal worden. En ineens zegt een stem in mijn hoofd: stop Jip!. Dit is niet wie jij wilt zijn en al helemaal niet wie jij bent. Beetje mijn eigen glas vullen met negatief en treurig gevoel en daar genoeg mee nemen? Nee! Ik pak mijn telefoon en bel Marianne met de vraag of ik nog een keer voor haar mag dansen. (..) Tussen de chemo's door begin ik met oefenen. (..) Zo sta ik twee weken na mijn

laatste chemokuur in de schouwburg van Wageningen in mijn hemd te dansen voor een publiek van 400 man. ”

Recensies/Extra: Zie http://lezerscolumns.metronieuws.nl/view/cv3z/Jip_is
“De jongen waar ik tegenop kijk. De jongen die ik wil zijn, maar nooit ga worden. Hij leerde me genieten, leerde me leven. De jongen met een onuitwisbare lach. Jip kreeg botkanker. Zijn wereld veranderde niet, hij vond alles nog mooier. Jip is de jongen die zijn ziekte luchtig nam. Genoeg anderen die het zwaar namen, zei hij dan.”

Een video met Jip Keijzer is te vinden via
<http://www.nieuwamsterdam.nl/videodetail.aspx?ID=2439#.VGn1QfmG-xE>.